

[Bramsnæs.]

Udvalg, som formentlig vil blive nedsat til Behandling af Lovforslaget.

Jeg føler mig ganske forvisset om, at der i hvert Fald er eet Medlem i denne Sal, som vil føle Ophævelsen af Børs-kommissærstillingen som en meget stor Lettelse — og ikke alene som en Lettelse, men ogsaa som en stor Tilfredsstillelse, idet Rigsdagen, hvis det foreliggende Lovforslag gennemføres, nu gaar ind paa de Tanker, som *han* i 1919 var en saa ivrig Forkæmper for — jeg sigter her til det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Schovelin), som nu i en Aarrække, jeg tror det er 8 Aar, har været Børskommissær, og som i 1919 førte den skarpeste Kamp mod denne Stillings Oprettelse. Det lykkedes ikke den Gang det ærede Medlem at hindre Oprettelsen af Børskommissærstillingen til Trods for, at han anvendte mange og kraftige og godt opfundne Argumenter mod Oprettelsen af denne Stilling. Han udtalte saaledes herom:

„Vi har saamænd Embedsmænd nok at trækkes med, og der er ingen Grund til at oprette flere store Embeder. Da man i sin Tid oprettede et stort Embede for Generaldirektøren for Statsbanerne, fordi man sagde, at det ikke skulde være en Bureaukrat, en Mand fra et Ministerium, som ikke forstod sig paa det, nej, det skulde være en praktisk Forretningsmand — ja, saa fik vi *den, som vi fik*, og om det nu netop var Meningen med den store Gage, at vi skulde have en Mand af hans Støbning, skal jeg lade usagt. Mange tillader sig at tro, at det ikke var det, og man ved jo heller ikke her det mindste om, hvad der kan blive beskikket en fra Ministeriets Side.“

— og dær tænkte det ærede Medlem jo paa Børskommissærstillingen. Og han havde Ret.

Det ærede Medlem udtalte endvidere om denne Stilling, at denne Børskommissær, som der var Tale om at oprette en Stilling for, vilde blive

„en af disse Embedsmænd, som enten lod fem være lige og nød sine 18 000 Kr. i behagelig Stilhed eller ogsaa vilde se det som sin Opgave at være Vigtigmager og Posekiger og stikke Næsen ind i alle mulige Forhold“.

Det ærede Medlem udtalte endvidere om denne Stilling paa et senere Tidspunkt af Udviklingen, idet han atter sigtede til Embedsmændene, som det ærede Medlem jo følte sig stærkt opfordret til at kritisere:

„De kloge passer sig selv og ikke

deres Embede, og de andre, som mener sig forpligtede til at gøre noget, farer omkring og er, som jeg udtrykte mig før, Posekigere og kan saamænd i de fleste Tilfælde gøre lige saa megen Skade som Gavn.“

Det vil af disse Citater fremgaa, med hvilken Iver det ærede Medlem den Gang bekæmpede Oprettelsen af denne Stilling. Det lykkedes ham ikke at hindre den, men hans Kamp er jo blevet fortsat siden og er endogsaa blevet ført saa stærkt, at det ærede Medlem i 8 Aar selv har maattet overtage Stillingen, før det var muligt at overbevise Rigsdagen og Ministeriet om, at den var overflødig; men det er jo muligt, at det ærede Medlems Bestræbelser nu endelig lykkes, saaledes at det kan fastslaaes, at der er Enighed i Rigsdagen om det, som det ærede Medlem sagde den Gang. Man maa imidlertid indrømme, at det er en haard Skæbne for et Menneske at skulle gennemgaa saadanne Lidelser, som det maa have været for det ærede Medlem at udholde Stillingen som Børskommissær i 8 Aar, vidende, at den var fuldkommen overflødig — jeg ved ikke, om de 18 000 Kr. har været et lille Plaster paa det store Ubehag.

Formanden: Idet jeg giver Ordet til det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Schovelin), gør jeg opmærksom paa, at det ærede Medlem overfor mig har fremført Ønske om at faa Lov til at tale fra en anden Plads her i Tinget end den sædvanlige Talerplads. Da Forretningsordenen hjemler Formanden Adgang til at indrømme en saadan Tilladelse, naar særlige Grunde taler derfor, og da de Grunde, der er anført af det ærede Medlem, er af en saadan Art, er Tilladelsen givet.

Schovelin: Da i sin Tid Lovgivningsmagten begyndte at beskæftige sig med Forholdene paa Københavns Fondsbørs, skete det paa Grundlag af et Nødraab fra den daværende tilsynsførende Myndighed, Grosserer-Societetets Komité, der ikke mente længere med Autoritet at kunne hævde Tilsynsstillingen overfor den fremtrængende Vekselererstand. Det var imidlertid Visnepolitikens Dage, og Lovgivningsforsøget strandede. Men efter den store Spekulationsperiode her efter Krigen tog daværende Handelsminister Hage Opgaven op og forelagde altsaa det Lovforslag her i Tinget, som i Oktober 1919 blev til Lov. Det blev fra hans Side betegnet som et Forsøg, og det maa ogsaa siges, at det var et storstilet Eksperiment. Hage vilde to Ting. For det første vilde han, da Mæglerinstitutionen var